

Arrest

nr. 228 289 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Antwerpen van 11 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DE PLOEY *loco* advocaat N. JOUNDI en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote mevrouw S.H.

1.2. Op 22 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 30 november 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenote mevrouw S.H.

1.4. Op 30 november 2018 ondertekent de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag vermeld in punt 1.3. een bijlage 19ter waarin uitdrukkelijk verzocht wordt om bepaalde stukken over te maken binnen de drie maanden en dus ten laatste op 1 februari 2019.

1.5. Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/11/2018 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft dé gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de syntheseseminarie zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“Aangaande het enig middel verwijst verzoeker naar zijn inleidend verzoekschrift en herhaalt dat verwerende partij haar beslissing niet motiveert.

Verzoeker stelt dat hij de gevraagde documenten heeft aangeboden binnen de gestelde termijn. Verzoeker begrijpt absoluut niet waarom verweerster zulke beslissing neemt.

Verzoeker stelt dat het niet zorgvuldig is dat verweerster zonder hem voorafgaandelijk in te lichten zulke beslissing neemt.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker in deze situatie is op zijn minst kennelijk onredelijk, kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel te noemen.

Het middel is ernstig.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zowel een motivering *de iure* als *de facto* heeft opgenomen. Zo steunt de beslissing op artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en heeft de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij geweigerd omdat zij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar zij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, namelijk het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet motiveert. Immers werd in de bestreden beslissing niet enkel een dictum opgenomen, namelijk de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, maar eveneens de redenen waarom.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.5. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat in uitvoering van voormelde bepaling de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie wordt geweigerd omdat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar zij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, namelijk het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij de gevraagde documenten heeft aangeboden binnen de gestelde termijn, dat zij absoluut niet begrijpt waarom de verwerende partij zulke beslissing neemt, dat het niet zorgvuldig is dat de verwerende partij zulke beslissing neemt zonder haar voorafgaandelijk in te lichten. Zij meent dat de bestreden beslissing *in casu* onredelijk en onzorgvuldig werd genomen gelet op het gegeven dat de verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen, dat minstens door de verwerende partij een disproportionele beslissing werd genomen in haar dossier. Tot slot stelt de verzoekende partij dat het afleveren van een bevel in deze situatie op zijn minst kennelijk onredelijk, kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel is.

3.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat de kritiek van de verzoekende partij waar zij stelt dat het afleveren van een bevel in deze situatie op zijn minst kennelijk onredelijk, kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel is, feitelijke grondslag mist, minstens niet dienstig is, nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en ook niet blijkt dat onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij absoluut niet begrijpt waarom de verwerende partij zulke beslissing neemt, dat zij de gevraagde documenten heeft aangeboden binnen de gestelde termijn, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft met bewijsstukken en die overigens ook geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zij toont niet aan dat zij het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie heeft voorgelegd binnen de termijn van drie maanden die haar volgens het aanvraagdocument bijlage 19ter was toegekend. Het administratief dossier bevat geen stuk(ken) die aan deze omschrijving(en) voldoe(t)(en), noch blijkt dat de verzoekende partij werd verhinderd bepaalde stukken voor te leggen. Zij beweert ook niet dat zij werd verhinderd haar dossier tijdig aan te vullen. Daarnaast kan worden opgemerkt dat zij nalaat te specificeren welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd. Evenmin laat zij na de bewijsstukken als overtuigingsstukken te voegen aan haar verzoekschrift. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij op goede gronden kon beslissen tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden bij gebrek aan bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie. Door het enkel te beweren dat de gevraagde stukken wel werden aangeboden toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de gemachtigde van de burgemeester foutief of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de door haar in de bestreden beslissing opgesomde bewijzen, hoewel gevraagd, niet werden voorgelegd.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing *in casu* onredelijk en onzorgvuldig werd genomen gelet op het gegeven dat de verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen, dat minstens de verwerende partij een disproportionele beslissing werd genomen in haar dossier.

De Raad herhaalt dat *in casu* uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zowel een motivering *de iure* als *de facto* heeft opgenomen. Zo steunt de beslissing op artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit en heeft de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij geweigerd omdat zij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar zij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, namelijk het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie.

De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan welke andere of ruimere motivering in feite en/of in rechte ontbreekt in de bestreden beslissing, evenmin verduidelijkt zij waarom de hiervoor gegeven motivering, in het licht van de toepassing van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit en in het licht van de omstandigheden eigen aan de zaak, niet afdoende of disproportioneel is.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit inhoudt dat het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. Volgens §2 van die bepaling moet immers bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het familielid een identiteitsbewijs overmaken en de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40*bis* van de wet die op hem van toepassing zijn, vervult. Uit het administratief dossier blijkt dat in de bijlage 19*ter*, nl. de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, door de verzoekende partij getekend op 30 november 2018, duidelijk staat vermeld dat de verzoekende partij reeds enkele documenten bij de aanvraag had voorgelegd, maar dat zij uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 1 februari 2019, nog bijkomende documenten voor te leggen, meer bepaald: het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie.

3.9. Tot slot wijst de Raad erop dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure, zoals in voorliggende zaak, op de aanvrager rust, die alle nuttige bewijzen dient voor te leggen die zijn zaak ondersteunen. De verzoekende partij kan in voorliggende zaak niet verwachten dat de verwerende partij nogmaals verzoekt om bepaalde bewijsstukken voor te leggen, temeer zij dit al deed op het ogenblik van de aanvraag toen zij de verzoekende partij een termijn gaf van drie maanden om de welbepaalde stukken zoals hierboven weergegeven voor te leggen. Zij kan dan ook niet ernstig betogen dat het niet zorgvuldig is dat de verwerende partij de bestreden beslissing neemt zonder haar voorafgaandelijk in te lichten.

3.10. De Raad is van oordeel dat niet is aangetoond dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER